

A. HANS

HET ONWEDER en andere verhalen

PENTEEKENINGEN VAN
EDMOND VAN OFFEL

L. OPDEBEEK — UITGEVER — ANTWERPEN

Het Onweder

't Was stikkend warm. De kraaien zaten te gapen van de hitte. De musschen hadden geen lust om te tijlpen.

Mijnheer De Wit was met Florentine, zijn dochtertje, en Hendrik, zijn zoontje, naar het bosch gegaan. Onder de boomen was het toch wat koeler. Ze lagen er languit op het zachte mos.

Tegen den avond veranderde het weer.

— « 't Zal donderen », sprak vader. « We gaan rap naar huis. »

Maar 't was al te laat. Het onweer kwam snel op.

De hemel werd donker. 't Begon te waaien. 't Stof vloog in dikke wolken over den weg. De koeien in de weide loeiden. De vogels kropen verschrikt tusschen de bladeren. Er vielen groote druppels.

— « Vader, willen we onder dien boom staan ? » zei Florentine. « Anders worden we nat. »

— « Neen, neen », antwoordde de vader. « Als het dondert, moogt ge nooit onder de boomen schuilen ; dat is veel te gevaarlijk. De bliksem slaat er dikwijls in. »

— « Maar we kunnen niet meer thuis geraken ! » riep Hendrik bedroefd.

— « Ik zal aan den boer van die hofstede vragen, of we in huis mogen komen », zei vader.

De boer vond dat natuurlijk goed.

— « Treed maar binnen, mijnheer, met uwe kinderen », zei hij vriendelijk. « 't Zal leelijk doen ! Nu, wij hebben den regen noodig. Alles verdroogt op het veld. Als de bliksem maar zoo gevaarlijk niet was ! »

Vader en de kinderen gingen in de kamer. Daar zaten de boerin en de meiden ook. Door het venster zagen ze, hoe de knechten rap naar huis kwamen met een wagen.

De bliksem schoot langs den hemel. De donder knetterde.

— « Wat een weer ! » zei de boerin. « De regen zal veel goed doen. Maar, helaas, we zullen weer van ongelukken hooren ! »

— « Overmorgen staan de gazetten er vol van », voorspelde de boer.

— « Ja », zei Mijnheer De Wit, « de bliksem is zeer gevaarlijk. Hij slaat in de huizen en steekt ze in brand. »

— « En hij treft ook de menschen en de dieren », hernam de boer. « Verleden jaar doodde hij eene van mijne koeien in de weide. »

— « Wat een slag ! » riepen allen, toen eensklaps de donder geweldig ratelde.

— « Zie, de donder is op dien grooten boom aan den kant der weide gevallen », zei een knecht verschrikt.

Allen keken door het venster. En ja, de boom was geheel gespleten. De eene helft lag schier op den grond.

Een uur later was het onweer gedaan. De regen hield op.

— « Nu kunnen we er weer door », zei vader.

— « Ja, 't is droog », sprak de boer. « Maar vannacht zal het nog wel regenen. 't Land heeft dorst. Dat water komt dus goed van pas. »

Mijnheer De Wit bedankte de menschen, omdat hij met de kinderen in huis had mogen schuilen.

— « Dat is niet noodig », zei de boerin. « Wie zou er met zulk weer iemand buiten durven laten ? »

Vader en de kinderen vertrokken.

Op den weg lagen er vele plassen.

Groote druppels hingen aan de takken der boomen. De vogels begonnen weer te fluiten.

— « Ze zijn blij, omdat het weder verfrist is », sprak Mijnheer De Wit.

Bij den gebroken boom bleven ze even staan. Vader vertelde :

— « De knecht van den boer zei, dat de donder op den boom gevallen was. Dat is niet waar. De donder doet geen kwaad. Maar de bliksem heeft de schade aangericht. Nu ziet ge, hoe gevaarlijk het is, onder de boomen te schuilen, als het onweert. De bliksem treft dikwijls hooge dingen, zooals torens, boomen, palen.

Vroeger luidde men de klokken, als het donderde. Dat verjaagt het onweder, zeiden de menschen. Maar er is niets van aan. De klokken kunnen den donder of den bliksem niet verjagen. En voor den luider is het zeer gevaarlijk, om dan onder den hoogen toren te staan.

Maar komt, kinderen, nu gaan we rap naar huis. »

— « Moeder zal ongerust zijn », meende Florentine.

— « Ik denk het niet », antwoordde vader. « Moeder weet wel, dat we ergens binnen zouden gaan. Er staan huizen genoeg. »

Spoedig waren de wandelaars in de stad terug. De menschen stonden aan de deur. Ieder wilde nu een luchtje scheppen. De hitte was geheel verdwenen. Het onweer had de lucht gezuiverd.

Moeder was blij, toen ze vader en de kinderen zag.

— « Waar hebt ge geschild ? » vroeg ze.

Vader vertelde het.

— « En de bliksem heeft een boom in tweeën geslagen », zei Florentine.

— « In de stad is er ook brand geweest », sprak moeder.

— « Waar ? » vroeg vader verschrikt.

— « Op de Markt. Een huis geraakte door den bliksem in vuur en vlam. De pompiers zijn er naartoe. »

Vader ging eens zien. Een half uur later kwam hij terug.

— « De brand is al gebluscht », vertelde hij. « De regen heeft goed medegeholpen, om het vuur uit te dooven. »

Den anderen dag werden er in de gazet veel ongelukken vermeld.

Ja, het onweer is zeer gevaarlijk.

De verkeerde wereld

't Was avond. Vader zat met de kleine Elza op zijne knie in den zetel. Moeder stopte kousen. Pauline breide aan hare kous en Albert maakte zijn schoolwerk.

't Was oprecht aangenaam in de kamer. De stoof ronkte vroolijk en de lamp brandde vriendelijk. Wie vindt er zoo'n winteravond niet plezierig ?

— « Ik heb een grappige vertelling gelezen », zei Pauline.

— « Ei », sprak vader, « laat ons ook eens hooren, wat er dan zoo geestig was. »

— « Ik ben nieuwsgierig », zei moeder.

— « En mijn werk is juist af ! » riep Albert. « 't Is schoon geschreven. Mijnheer zal tevreden zijn. »

— « 't Was de vertelling van de verkeerde wereld », hernam Pauline. « Ik heb ze samen gelezen met mijne vriendin Melia. Er stonden ook beeldekens bij. We zagen een man, die eene kar voorttrekt. Het paard zat er op en sloeg met de zweep. »

— « Dus, het paard was koetsier », zei vader. « Ja, dat is zeker wel de verkeerde wereld. Maar ga voort. »

— « Een varken slachtte den beenhouwer. De andere zwijn-tjes kwamen het vleesch koopen. »

— « Dan zou ik niet gaarne beenhouwer willen zijn », riep moeder.

— « De muizen zaten achter de kat », vertelde het meisje verder. « De jager liep achter de hazen en de hond schoot met het geweer. De rijke dame schuurde en deed boodschappen ; de meid ging wandelen. Het kindermisje lag in het wagentje en een klein jongentje duwde het voort. De boer trok den ploeg door het land en het paard liep er achter. De boomen stonden met de takken in den grond en de wortels naar boven. De schepen voeren op het land en de wagens reden op het water. De dief stak de politie in het gevang. De menschen werkten des nachts en sliepen overdag. »

— « Dat was met recht de verkeerde wereld », zei moeder. « Gelukkig is dat maar een fabel. 't Zou anders een raar en dwaas leven zijn. »

— « Toch zijn er kinderen, die de verkeerde wereld willen hebben », sprak vader.

— « Maar vader toch ! » riep Pauline.

— « Ja, ja, meisje, ik meen het », hernam vader, « luister maar eens. Nu zal ik eens wat vertellen.

Er was eens een meisje, dat alles beter wilde weten dan hare moeder. Dat is toch ook wel de verkeerde wereld, niet waar ? Jonge kinderen, die pas hunnen neus in de wereld komen steken en die toch verstandiger willen zijn dan hunne ouders ! »

— « Dat is waarlijk de verkeerde wereld », sprak moeder.

— « Welnu », begon vader weer, « als iets verkeerd is, loopt het niet goed af. Als de dief de politie in de gevangenis steekt, zouden we niet meer over de straat kunnen gaan van al de slechte menschen.

En als de kinderen alles beter willen weten, dan moeder of vader, doen ze domme dingen.

Dat was zoo ook met dat meisje. Dat moest van hare moeder eene boodschap doen in een nabijgelegen dorp.

— « Er zijn twee wegen », zei moeder, « links door het bosch en rechts door het veld. Ge moet rechts gaan, links is een verboden weg. »

Het meisje dacht, toen ze bij de twee wegen kwam :

— « Door het bosch is het veel beter en aangener dan door het veld. Moeder weet dat zeker niet goed. Ik zal links gaan. »

Dat was dus den verboden weg. Het duurde niet lang of de wijsneus ontmoette een man.

— « Wat doet gij hier ? » vroeg hij.

— « Ik moet naar het dorp », zei het meisje verschrikt.

— « Ge zijt op een verboden weg. Ik zal u meenemen naar het kasteel », hernam de man.

— « Neen, neen ! » riep het meisje weenend.

— « Ja, ja », zei de man weer. « Mee met mij gaat ge vast en zeker ! Niemand mag hier wandelen. Er wordt al te veel hout gestolen in het bosch. En de ruwe kinderen slaan ook de struiken af. Bovendien rooven ze de eieren van de vogels. »

De boschwachter nam het meisje bij den arm en bracht het naar het kasteel.

Daar woonde een rijke heer, een baron.

De boschwachter vertelde, waar hij het kind gevonden had.

— « Zoo », zei de heer, « ge waart op den verboden weg. Aan een boom hangt een plankje, waarop geschreven staat, dat niemand door het bosch mag gaan zonder mijne toestemming. »

— « Ik zal het nooit meer doen ! » riep het meisje.

— « Wie zijt gij ? » vroeg de baron.

Het meisje zei haren naam.

— « Ik ken uw vader zeer goed. En ik weet zeker, dat uwe ouders u verboden hebben door het bosch te gaan. »

— « Ja, mijnheer... maar ik zal het nooit meer doen. »

— « Voor dezen keer wil ik u niet laten straffen. Ge moogt naar huis terugkeeren. Maar pas op, dat het niet meer gebeurt! »

Het meisje ging nu rap naar het dorp. Ze kwam laat thuis.

Moeder berispte haar. »

Dat vertelde vader.

Pauline zag beschaamd vóór zich. Zij was dat meisje.

— « Ik herinner u aan die gebeurtenis », zei vader, « omdat ge nu van de verkeerde wereld spreekt. 't Was bij u ook de verkeerde wereld : Pauline wilde wijzer wezen dan hare moeder. En ge hebt ondervonden, hoe dat afloopt ! »
